

עבודת חקר בסטילס - מיה אנטוני

מבוא לעבודת החקר

חופש בימינו זה משאב נדיר יותר מנפט. אנחנו נעשה הכל כדי לתת לעצמנו את האשליה שהשגנו את זה אבל כמה זה באמת מדויק? מה זה בכלל חופש, איך אפשר להגדיר דבר כזה בכלל? האם להרוויח כסף זה להשיג חופש? האם לעבור למקום זר זה חופש? הסיבה שאני פותחת בכל השאלות האלו היא כי באמת שאין לי תשובה. אם לומר את האמת אני לא חושבת שיש תשובה בכלל. אז חופש לפי הגדרה מילונית הוא מושג מופשט אשר מתאר, באופן כללי, היעדר אילוצים, הכרחה או כפייה, ואפשרויות פעולה לא מוגבלות (זה דבר מעניין לכתוב הגדרה לדבר ללא הגדרה כפייה והכרחה). במהלך שנת י"ב אני מתמודדת עם הרבה הצפות שמשפיעות על איך שאני מתנהלת ביום יום. ההצפות האלו כוללות את הלימודים, המחשבה של העתיד אחרי הלימודים, צבא ועוד. אני מרגישה שהמסגרות האלו נהיו כל כך אינטנסיביות לאחרונה שאני מרגישה את הצורך לשחרר את המסגרות האלו וללכת עם האינטואיציה שלי ועם תחושת הבטן שלי.

בפריקט הגמר שלי זה מה שאני רוצה לעסוק בו. אני רוצה להביא לידי ביטוי את ההגדרה האישית שלי לחופש, לשחרור אותנטי. חלק מאוד גדול מחופש בשבילי זה האינטואיציה שלי. אני חושבת שבן אדם הוא באמת חופשי כשהוא הולך אחרי תחושת הבטן שלו ואחרי האינטואיציה שלו. לכן אני מצלמת גם בעיקר באופן אינטואיטיבי בתמונות שלי. אני לא רוצה בהכרח לצלם תמונות שנחשבות בתור ה"נורמה", אני חושבת שהתמונות שמעבירות הכי הרבה רגש ועוצמה הן התמונות האינטואיטיביות שדווקא לא נצמדות לחוקים. בסדרה שלי אני רוצה להכניס את הצופים לעולם האידיאלי שלי שאני חושבת עליו כשאני מרגישה מוצפת - עולם ללא מסגרות אשר אנשים יכולים להיות בו הכי אותנטיים שיש. בעולם הזה אנשים פועלים לפי האינטואיציה שלהם וחווים את החופש והשחרור שהם תמיד רודפים אחריו.

העמקה תיאורטית

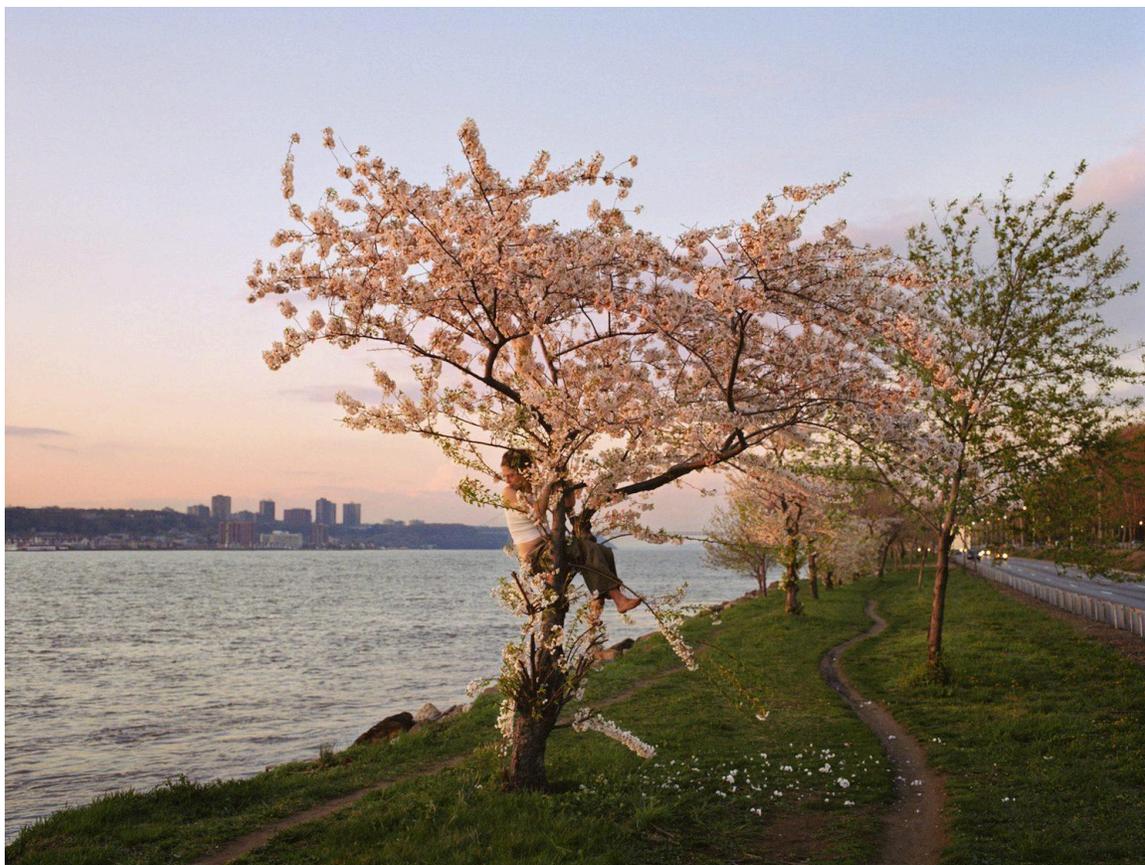
ג'סטין קורלנד (Justine Kurlad): ג'סטין קורלנד היא צלמת אמריקאית מניו יורק שנולדה בשנת 1969. היא קיבלה תואר ראשון לאומנות מבית הספר לאומנות ויזואלית ב-1996. לאחר מכן למדה ב-Yale ושם קיבלה תואר נוסף לאומנות. בסדרות שלה קורלנד מתמקדת במוטיבים של חופש, שחרור ותקווה. קורלנד ידועה בצילומי נשים שלה והיא מצלמת בעיקר בטבע כדי להדגיש את תחושת החופש שהיא מנסה להעביר בתמונות. היא תופסת את הדמויות בתמונות שלה בתוך הרגע שלהן כשהן מרגישות חופשיות ומשוחררות.

סדרה ידועה שלה שאני לוקחת ממנה השראה לפרויקט גמר שלי היא הסדרה *Girl Pictures* משנת 2002. סדרה זאת מכילה 69 תמונות שבהן קורלנד מצלמת פריימים מבוויימים של נערות חופשיות במקומות אורבניים ובטבע. בתמונות האלו נוצרת תחושת שייכות לבנות בתמונה, כשראיתי את הסדרה הרגשתי שאני מכירה את הבנות בתמונות למרות שאני לא ראיתי אותן לפני. משהו בזה שהתמונות מצולמות בשירותים, באמצע הרחוב או בכביש נטוש, ומשהו בזה שהדמויות לובשות מגפיי עור, ג'ינסים רחבים או לא לובשות נעליים בכלל יוצר תחושת חיבור בין כל הנערות שרואות את הסדרה הזאת. קורלנד מושפעת מהצילומים של ג'וליה מרגרט קמרון, אשר ידועה בתור צלמת בקרב בנות נוער בטבע, עם אפקט בוהמי של פוקוס רך.

יש בפריימים של קורלנד את התחושה שהיית שם, היית חלק מהסיטואציה או שעברת משהו דומה. אני יכולה להגיד עליו שאני הרבה פעמים חושבת על הרצון לחופש אידיאלי ושחרור, וברגע שאני רואה את התמונות של קורלנד שבהן רואים חופד בקרב נערות, אני מרגישה שהיא הוציאה לי את המילים מהפה דרך התמונות שלה.

מתוך הצילומים של קורלנד אני רוצה לקחת לפרויקט גמר שלי את תחושת השייכות, שמי שיצפה בתמונות ירגיש כאילו הוא היה שם או חווה משהו דומה. אני רוצה גם להראות בפריימים שלי את אלמנט השחרור והחופש בצורה דומה לפריימים של קורלנד. הדמויות בפריימים של קורלנד נראים הכי עצמם שיש, מושחררים וחופשיים. נראה שהם עוקבים אחרי תחושת הבטן שלהם שזה משהו שמאוד חשוב לי גם להעביר בתמונות שלי.

ניתן לראות את המוטיבים האלו בתמונה הבאה:

Pink Tree מתוך הסדרה *Girl Pictures*, שנת 2002

תמונה זאת היא מתוך הסדרה *Girl Pictures*. בפריים זה ניתן לראות את המוטיבים שצינתי קודם כמו חופש, שחרור ותפיסת הדמות ברגע שלה. בתמונה ניתן לראות את הנערה נתלית על עץ דובדבנים, לידה נהר זורם. התמונה מצולמת בגובה העיניים של הדמות. אני רואה בתמונה הזאת את הנהר בתור הנורמה, בתור הזרם הנהוג שכולם הולכים לפיו. לעומת זאת, אני רואה את הנערה על העץ בתור מי שלא רוצה להיות חלק מהזרם, מי שרוצה לבלוט וללכת בדרך משלה ששונה משל אחרים. אני רואה את זה בתור החופש והשחרור שלה.

מתוך הסדרה *Girl Pictures*, שנת 2002

תמונה זו היא מתוך הסדרה *Girl Pictures*, הסדרה של קורלנד שאני הכי לוקחת ממנה השראה לפרויקט גמר. בסדרה מדובר על חופש בקרב בנות נוער. בתמונה ניתן לראות שלוש בנות אשר יושבות בדשא ואוכלות גלידה. הדמויות בתמונה עם מבט ריק והן לבושות בחולצות לבנות וג'ינס. מסביבן גשא גבוהה ומאחוריהן נראה שיש חנות ומגרש חנייה עם מכוניות. התמונה מצולמת בעדשה רחבה ובזווית מעט מעל גובה העיניים. הצבע הבולט ביותר בתמונה הוא ירוק. בנוסף לכך גם הצבע הלבן די דומיננטי בתמונה. מזג האוויר מעונן ויש תחושה קצת קודרת גם בפריים.

מה שאהבתי בתמונה הזאת זה את העובדה שמה שקורה בתמונה הוא בעיקרון משהו יומיומי, אבל יש בו את הדברים הקטנים שגורמים לו לבלוט ולהראות שונה. לשבת בדשא ולאכול גלידה זה משהו נפוץ שהרבה אנשים עושים, אבל לעשות את זה ליד מגרש חנייה בזמן שמעונן זה האלמנט שגורם לתמונה להיראות לא 100% נורמלית. אלו הפרטים שנותנים יותר עניין בתמונות.

אני חושבת שזה אחד הפריימים האהובים עליי בסדרה הזאת של קורלנד, אם לא האהובה. יש בו משהו מנחם שבנות יהיו בנות, שהן יהיו הגב אחת של השנייה ויפעלו לפי תחושת הבטן שלהן ביחד. אני רואה בפריים הזה את הרצון של הנערות לעשות מה שהן רוצות אבל ביחד, לבלות ולאכול במקום ומזג אוויר לא אידיאלי, אבל כל עוד זה ביחד אז זה לא באמת משנה.

מתוך הפריים הזה אני רוצה לקחת לפרויקט גמר שלי את תחושת הביחד והשייכות. בנוסף, לכך את האלמנטים הקטנים שהופכים את התמונה לתמונה לא שגרתית גם מאוד חשוב לי להכניס לפריימים שלי, אני רוצה למצוא את הפרטים הקטנים שמייחדים את הפריים כמו שקורלנד עשתה בפריים הזה.

מתוך הסדרה *Girl Pictures*, שנת 2002

תמונה זו היא מתוך הסדרה *Girl Pictures*, הסדרה של קורלנד שאני הכי לוקחת ממנה השראה לפרויקט גמר. בסדרה מדובר על חופש בקרב בנות נוער. בתמונה ניתן לראות טבע מדברי ובו כביש עפר ריק. בכביש ניתן לראות שתי בנות רוקדות על כביש העפר. הבנות לובשות מכנסיים בצבע חאקי וחולצות לבנות. הצבעים הדומיננטיים בתמונה הם כתום/חום של הטבע המדברי והצבע הכחול של השמיים. התמונה נלקחה במזג אוויר שמשי עם מעט עננים. הפריים צולם בעדשה רחבה ומעט מעל גובה העיניים של הדמויות המצלמות בפריים. ניתן לראות שיש בתמונה מהירות תריס גבוהה מכיוון שהדמויות בתמונה רוקדות וקופצות אך הן קפואות ולא נמרחות. כמו בתמונה הקודמת, גם פה ניתן לראות את תחושת השחרור שחזרת על עצמה בכל הסדרה של קורלנד. בתמונה יש אפקט שהבנות נמצאות בעולם משלהן, הן הולכות לפי הרצון שלהן ועושות את מה שעולה להן באותו רגע. יש תחושה חזקה של אינטואיציה ושחרור אמיתי, בנוסף לכך גם את תחושת הנעורים שמאוד מאופיינת בתמונות של קורלנד. אני רוצה לקחת לפרויקט גמר שלי מתוך תמונה זאת את תחושת האינטואיציה, הרצון לקפוץ, לרקוד ולהרגיש את החופש והשחרור שביום יום לא קל להשיג. בתמונה הזאת אני מרגישה את חוסר המסגרת שהחברה מקבעת על אנשים וזה משהו שממש חשוב לי במיוחד בתיכון, ואני רוצה להביא את זה לידי ביטוי בפרויקט גמר שלי.

מתוך הסדרה *Girl Pictures*, שנת 2002

תמונה זו היא מתוך הסדרה *Girl Pictures*, הסדרה של קורלנד שאני הכי לוקחת ממנה השראה לפרויקט גמר. בסדרה מדובר על חופש בקרב בנות נוער. בתמונה ניתן לראות שלוש בנות בשירותים ציבוריים. אחת יושבת על הרצפה בשליש האמצעי של התמונה, לבושה רק עם חולצה. השנייה עומדת בשליש השמאלי של התמונה לבושה בג'ינס ונעליים ללא חולצה. השלישית יושבת על הכיור של השירותים בשליש הימני של התמונה, לבושה בחולצה אדומה, ג'ינס ונעליים וקוראת ספר. הבנות מסתכלות אחת על השנייה ומסביב לבנות מפוזרים הבגדים שלהן. התמונה מצולמת בגובה העיניים של שתיים מתוך שלוש הדמויות. מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה את התחושה שהבנות הן הגב אחת של השנייה, זאת לפחות הקונוטציה הראשונה שלי מהתמונה הזאת. אני מרגישה שהמבט שלהן אחת על השנייה היא מין אישור שהן ביחד והן שם אחת בשביל השנייה. בנוסף לכך, גם בתמונה הזאת ניתן לראות את הפרטים הקטנים שגורמים לתמונה לבלוט מתמונות אחרות, במקרה הזה זה העובדה שהן "מתנחלות" בשירותים ציבוריים. התמונה הייתה יותר הגיונית אם זה היה מתרחש בשירותים פרטיים או בבית של אחת הבנות, אבל הבחירה של שירותים ציבוריים מבליטה את מוטיב

האינטואיציה וללכת עם הלב ולהשתחרר מהמסגרות, נושא שניתן לראות מאוד בבירור בתמונות של קורלנד.

לפרויקט גמר שלי אני רוצה לקחת מהפריים הזה את התחושה שהדמויות מעבירות אחת לשנייה שהן הגב אחת של השנייה, שבכל האבסורד, חוסר המסגרות והאינטואיציה יש להן למי ללכת ולמי לפנות.

ראיין מקגינלי (Ryan McGinley): ראיין מקגינלי הוא צלם מניו ג'רזי שנולד בשנת 1977. במהלך נעוריו, מקגינלי היה מוקף באמני גרפיטי ומוזיקאים, כך שתמיד היה חשוף לתחומי אומנות שונים, ובתחילת דרכו, גם היו ההשראה המרכזית שלו, ובנוסף לכך גם האנשים שהוא צילם. מקור השראה נוסף של מקגינלי זה הבמאי טרנס מליק.

מקגינלי מחפש דוגמנים צעירים שיצטרפו אליו לטיוולים ברחבי אמריקה לצילומים, ושם יוצא שהוא מצלם אותם באופן ספונטני כשהם עושים דברים משוגעים כמו סקי בעירום או לרקוד עם זיקוקים. אלמנט שמאפיין את התמונות של מקגינלי זה תנועה, הוא מצלם אנשים קופצים, רוקדים, זזים, ומהירות התריס אצלו משתנה - לפעמים היא גבוהה ומקפיאה את הרגע ולפעמים היא יותר נמוכה כך שהדמויות קצת נמרחות. מקגינלי מדבר הרבה על חופש, בעיקר בקרב בני נוער וצעירים, ולרוב מצלם את הדמויות בעירום.

בפריימים של מקגינלי יש נגיעות אבסורד וסוריאליזם, אפשר להגיד שהן אפילו די מוזרות. הן מלאות בצבעוניות שלפעמים נראית כמו חלום או הזייה. כשאני רואה את התמונות של מקגינלי אני מקבלת את רצון הזה לברוח מהכל ולרקוד. יש בתמונות שלו הרבה אופטימיות ושחרור שמרגיש אותנטי לגמרי.

מתוך התמונות של מקגינלי אני רוצה לקחת את אלמנט השיגעון והאבסורד. אני רוצה בפריימים שלי יהיו דברים מוזרים שימשכו את העין אבל גם ישרתו את הנרטיב. כמו שלמשל המוטיב של צילום בעירום משרת את הנרטיב של החופש אצל מקגינלי, אני גם רוצה למצוא מוטיב שנחשב לא רגיל ולהשתמש בו בצילומים שלי. בנוסף לכך, אני גם רוצה שבתמונות שלי תהיה את תחושת האופטימיות שיש בתמונות של מקגינלי. אני חוויתי ביחד עם הדמויות בפריימים שלו את תחושת השחרור שלהן ואני רוצה שגם מי שיצפה בסדרה שלי יחווה חוויה דומה או יזכר בפעמים בהם הרגיש ככה.

את הדימויים והמוטיבים האלו ניתן לראות בתמונה הבאה:

Hand Out, 2013

התמונה צולמה בשנת 2013. בתמונה ניתן לראות שני אנשים בעירום, נראה שהם רוקדים. מסביבם זיקוקים בכל מקום ונראה שהרקע הוא של שמיים בלילה. התמונה צולמה מזווית נמוכה ונראה שמהירות התריס די נמוכה מכיוון שגם הדמויות וגם הזיקוקים בתנועה אך לא הוקפאו בתמונה. הצבעים הדומיננטים בתמונה הם גוונים של צהוב/כתום וכחול כהה. בתמונה זאת יש את האבסורד שצינתי קודם. אנשים בעירום רוקדים עם זיקוקים בחוץ זה לא משהו שאפשר להעלות בדעת שנראה ביום יום, אך בכל זאת התמונה נראית כל כך טבעית. זאת סיטואציה מזרה ואפילו הזויה, אך בכל זאת יש בה את האותנטיות ואת השחרור האמיתי של הדמויות אשר מצולמות בתמונה, ואני חושבת שזה מה שתופס בתמונות של מקגינלי.

Tim (Black Eye), 2005

התמונה צולמה בשנת 2005. בתמונה ניתן לראות בחור צעיר, כנראה בשם טים לפי שם התמונה, עומד במרכז התמונה. לטים יש פנס בעין והוא מחייך אל המצלמה. הפריים מצולם במדיום שוט בגובה העיניים. מאחוריו שלוש דמויות צל שלא ניתן לזהות. סביר להניח שכל הדמויות בתמונה ערומות, מוטיב ידוע של מקגינלי בתמונות שלו. נראה שהתמונה נלקחה בשעות המאוחרות יותר של היום, אחרי השקיעה. על הדמויות האחוריות יש תאורה טבעית, אך על טים יש תאורת פלאש. הצבע הדומיננטי בתמונה זאת הוא כחול.

מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה את חוסר הוודאות. לא באמת ניתן להבין מה קורה בתמונה מכיוון שהיא מאוד מופשטת. הדבר הראשון ששמים לב אליו זה הפנס בעין של טים, אבל בכל זאת הוא מחייך. אני אוהבת את האבסורד של התמונה הזאת, את האופטימיות של הדמות שבאה עם הכאב הפיזי של פנס בעין. אני רואה את זה בתור חופש אמיתי, לשחרר את מה שכביכול אמור לחסום אותך מלעשות דברים מסוימים, במקרה הזה פנס בעין, ולהמשיך בדרך שלך.

Jessica & Anne Marie, 2012

תמונה זו צולמה בשנת 2012. בתמונה ניתן לראות את ג'סיקה ואן מרי שוכבות על הדשא, שתיהן בעירום. אחת מהן שוכבת על הצד, מסתכלת על המצלמה במבט ריק ומחזיקה נחש. השנייה שוכבת על הגב על הדשא. בנוסף לשתי הבנות יש גם כלב שיושב על הדשא. מאחוריהן יש יער עם עצים. התמונה מצולמת בעדשה רחבה בגובה העיניים של הדמות שבצד ימין עם הנחש. מה שאני אוהבת בתמונה הזאת כמו בכל התמונות של מקגינלי זה את חוסר הקונבנציונליות. אני מקבלת מהבנות בתמונה את התחושה שהן נשים חזקות עם כוח. אני מקבלת את הרושם הזה בעיקר מהנחש שהדמות מחזיקה. בנוסף לכך אני אוהבת את זה שנראה שהדמויות מרגישות בנוח בתמונה, אבל הכלב נראה המום. בדרך כלל כלבים אוהבים את הטבע אז זה אירוני שהוא נראה ככה בתמונה הזאת

אני רוצה לקחת מהתמונה הזאת לפרויקט גמר שלי את הנוחות של הדמויות בסביבה שלהן. אני רוצה שהדמויות שאצלם בפרויקט גמר שלי ירגישו בנוח בסביבה שבה אצלם אותן, גם אם אין להן שום קשר לרקע. אני מחפשת את האבסורד וחוסר הקישור בין הדמות לרקע, אך עם זאת, אני גם מחפשת את ההרמוניה שהניגודיות נותנת, כמו בתמונה הזאת.

May (Pines), 2012

תמונה זו צולמה בשנת 2012. בתמונה ניתן לראות אישה בעירום רצה בין עצי אורן. הדמות מחייכת. בתמונה צולמה בתאורה טבעית של אור יום. מהירות התריס די נמוכה, ניתן לראות את זה בכך שהדמות מעט מרוחה וגם ענפי האורן מרוחים מעט. הצבע הדומיננטי בתמונה הוא ירוק. התמונה צולמה במדיום שוט מעט מתחת לזווית גובה העיניים של הדמות. אני רואה בתמונה הזאת דמיון עם הביטוי של האור בקצה במנהרה. אני לוקחת את התמונה הזאת לכיוון שבו הדמות מצאה את החופש והשמחה שלה שלה והיא רצה לקראתם. מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה את האפקט של הספונטניות שמהירות התריס הנמוכה יוצרת. זה נראה כאילו התמונה נלקחה בספונטניות בלי לחשוב יותר מידי ואני רואה בזה יופי אותנטי. מה שאני רוצה לקחת לפרויקט גמר שלי מהתמונה הזאת זה את תחושת האופטימיות והספונטניות שהתמונה מראה. אני חושבת שהתמונה הזאת מאוד מגדירה את המילה אינטואיציה שזה מוטיב חוזר בתמונות שלי. אני רואה שבתמונות שלי גם יהיה אפקט דומה של אינטואיציה ושל החלטות שנעשו באותו הרגע בלי לחשוב יותר מידי לפני.

הלמט ניוטון (Helmut Newton): הלמט ניוטון הוא צלם גרמני-אוסטרלי שנולד בשנת 1920 ונפטר בשנת 2004. ניוטון מתמקד בעיקר בצילום אופנה וסגנון הצילום שלו מאופיין בפרובוקטיביות וארוטיות, בעיקר בקרב נשים.

את ניוטון אני מכירה כבר תקופה, מהרגע שראיתי את התערוכה שלו בברלין. ישר התחברתי לסגנון שלו: לפלאש בתמונות, לפריצת הגבולות בתמונות האופנה שלו, בפרובוקטיביות, בקומפוזיציות ולעיתים בחוסר ההקשר לרקע שבו הדוגמנים מצולמים. בתמונות של ניוטון יש התכתבות עם פילם נואר וסגנון קולנועי אקספרסיוניסטי (Expressionist).

בצילומי האופנה של ניוטון, ניתן לראות שהוא שובר נורמות בפריימים שלו בכך שמצלם את הדוגמנים בתמונות בפוזות לא קונבנציונליות, ובנוסף לכך ניתן גם לראות אלמנטים של בימוי מציאות בתמונות שלו. ברוב התמונות שלו הדוגמנים לא סתם עומדים, אלא עושים תנועות טבעיות ויומיומיות כך שיוצא שהפריימים נראים כמו תפיסת רגע, אך התמונה מבויימת. זה חלק מהאפקט שאני רוצה להעביר בתמונות שלי. אני רוצה שבסופו של דבר התמונה תיראה טבעית, אך יהיו בה את ההחלטות הקטנות שגורמות לפריימים להיראות לא לגמרי טבעי כמו פלאש, פוזות לא קונבנציונליות, או רקעים שמנותקים מהדמות.

אני לוקחת השראה מהמט ניוטון בעיקר מהבחינה הויזואלית. האלמנטים שציינתי שיש בתמונות שלו הם אלמנטים שאני מנסה להביא לידי ביטוי גם בתמונות שלי. אני משתמשת בפלאש חיצוני בתמונות שלי, אני מנסה לצלם עם קומפוזיציות קולנועיות ואני מצלמת את הדוגמנים בפוזות שהן לא קונבנציונליות או קשורות לרקע שבו הם מצולמים.

דוגמה לתמונה של ניוטון אשר מדמה את דימויים אלו היא התמונה הבאה:

סינדי קרופורד והלנה כריסטנסן למגזין *Vogue* בשנת 1991

תמונה זו צולמה למגזין *Vogue* בשנת 1991 ובה מופיעות הדוגמניות סינדי קרופורד והלנה כריסטנסן. בתמונה ניתן לראות את סינדי לבושה בביקיני אדום ונעלי עקב, בזמן שהלנה לובשת חצאית וחולצה מכופתרת תואמת בצבע אדום עם מגפיים כהים נמוכים, כפפות ותיק צד אדום. בתמונה סינדי מושכת להלנה בשיער ונראה שהלנה צועקת. התמונה נלקחה במקום שנראה כמו בית פרטי עם נוף לטבע. בנוסף לכך נראה שהלנה דורכת על הצינור מים ובכך חוסמת שם את מעבר המים. התמונה מצולמת מעושה רחבה בגובה העיניים של הדמויות. התמונה עפ תאורה מלאכותית של פלאש.

מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה את חוסר הקונבנציונליות שלה. חשוב לזכור שזה צילום אופנה למגזין, אז כשלוקחים את זה בחשבון זה נותן הרבה יותר עניין לתמונה. בנוסף לכך יש בה את האלמנט הקולנועי שציינתי קודם שיש בתמונות של ניוטון, התמונה נראית כאילו זה פריים שנלקח מסרט של שנות ה-80. בתמונה זו באים לידי ביטוי הדימויים והאלמנטים שאני רוצה שיהיו בפרויקט גמר שלי: חוסר קונבנציונליות, אלמנט קולנועי ופלאש.

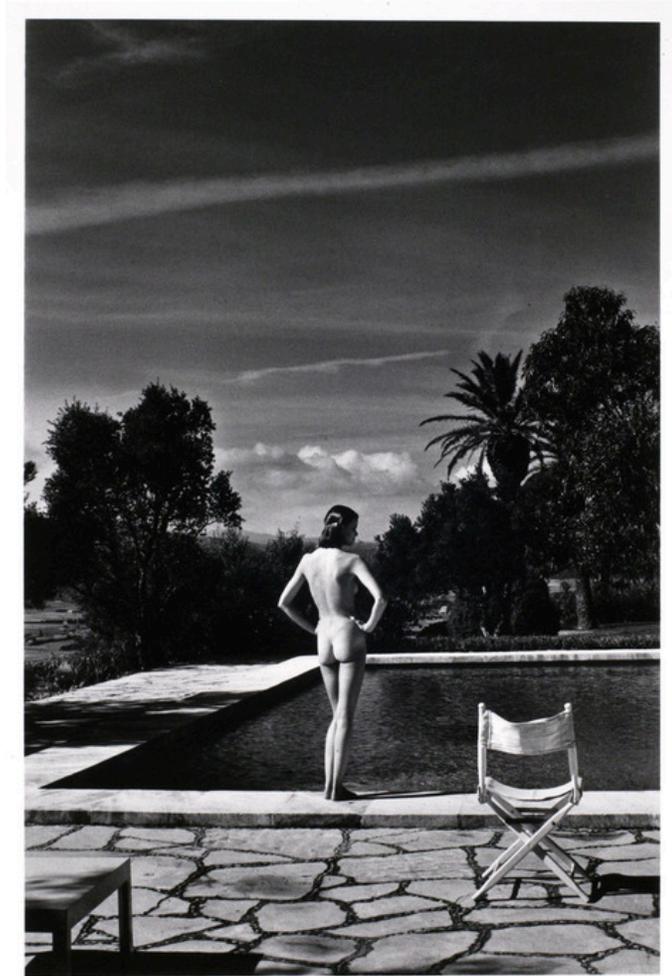

British Vogue, July 1965

תמונה זו צולמה למגזין *Vogue* בשנת 1965. בתמונה ניתן לראות אישה בחדר שינה. האישה שוכבת על הבטן על המיטה עם זרועות פרושות, לבושה בחליפת גוף ונעלי עקב. מעליה ניתן לראות מאוורר תקרה, לידה שידה וכיסע ועל השידה מאוורר נוסף. על הקיר לידה תלויים פוסטרים. התמונה מצולמת בשחור לבן, הגיוני בהתחשב לזמן שבו התמונה נלקחה. התמונה מצולמת בעדשה רחבה בזווית עליונה.

מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה את האבסורד בהתחשב לקונטקסט של התמונה. זוהי תמונה שצולמה למגזין אופנה, והיא נחשבת חריגה ומחוץ לנורמות של תמונת אופנה רגילה. לרוב בצילומי אופנה יהיה רקע חלק והדמות עומדת בפוזת ומסתכלת אל המצלמה. התמונה הזאת נראית כמו תמונת סטילס מסרט קולנוע, יש פה בימוי מציאות שזה מוטיב שחוזר על עצמו בסגנון הצילום של ניוטון. אני אוהבת בתמונה הזאת את העובדה שאפשר לנחש את הסיפור של הדמות שהובילה אותה למצב הזה. זה לא סתם צילום אופנה, זה צילום אופנה עם נרטיב שנתון לפרשנות הצופים ונותן יותר עניין לתמונה.

מה שאני רוצה לקחת מהתמונה הזאת לפרויקט גמר שלי זה את האבסורד שיש בה ואת האופציה לפרשנות. אני רוצה שלמי שיתכל על הסדרה שלי תהיה את האפשרות להחליט בעצמו מה הסיפור שהוביל את הדמויות לסיטואציה שבה הן צולמו. בנוסף לכך אני רוצה לקחת מהתמונה הזאת את האלמנט הקולנועי שבה.

Lisa in Saint-Tropez, 1984

תמונה זו צולמה בשנת 1984. בתמונה ניתן לראות את הדוגמנית בשם ליסה עומדת עם הגב למצלמה בעירום. ליסה מסתכלת אל עבר הבריכה שנראה שהיא בבית פרטי. ליד הבריכה שולחן וכיסא, מסביב לבריכה אופק של עצים ושמיים מעוננים חלקית. ליסה עומדת בתנוחה שיש שיחשיבו כתנוחה די מינית.

מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה את הפרובוקטיביות שלה. כאשר ניוטון מצלם נשים מטרתו היא להראות אותן בתור נשים חזקות בעלות כוח, ואני חושבת שבתמונה הזאת ניתן לראות בבירור את הרעיון והמסר שניסה ניוטון להעביר. ליסה נראית בתמונה מאוד דומיננטית ומינית. ניוטון משתמש

במיניות בתמונות שלו כדי להעצים את הנשים אשר הוא מצלם. כמו בתמונה הקודמת, גם פה יש את האלמנט הקולנועי שמאפיין את צילומיו של ניוטון. התמונה נראית כמו סצנה מסרט, אך היא לא זזה משהו שאני מאוד אוהבת בתמונה הזאת.

מה שאני רוצה לקחת מהתמונה הזאת לפרויקט גמר שלי זה את העוצמה שיש לדמות שמוסיעה בתמונה. הדמות בתמונה זאת נראית כמו דמות להערצה שהיא עוצמתית וחזקה, ואני רוצה שהדמויות בסדרה שלי גם יתנו תחושה של אומץ וחוזקה. בנוסף לכך אני רוצה לקחת מהתמונה הזאת את הפרובוקטיביות שלה. לניוטון יש מוטיב של פריצת גבולות בתחום צילום האופנה ואני גם רוצה בסדרה שלי לנסות לפרוץ את הגבולות האלו.

אלסה פרטי בתור ארנבת, ניו יורק, 1975

תמונה זו צולמה בשנת 1975 בניו יורק. בתמונה ניתן לראות מעצבת תכשיטים בשם אלסה פרטי ששנתה על קיר של מה שנראה כמו גג או מרפסת. הדמות לבושה כמו ארנבת באופן אשר מתכתב

עם המגזין *Playboy*, מגזין שיש בו תמונות מיניות של נשים. מאחורי הדמות יש בניינים. התמונה מצולמת לאורך עם עדשה רחבה בגובה העיניים של הדמות המצולמת. מה שאני אוהבת בתמונה הזאת זה שיש בה התכתבות עם המגזין *Playboy* אשר נותן עוד קונטקסט ומשמעות לתמונה. ההתכתבות הזאת משרתת את המטרה של ניוטון ליצור תמונות עוצמתיות ומיניות של נשים. בנוסף לכך, אני אוהבת את האבסורד הקל שיש בתמונה הזאת ואת ניתוק הדמות מהרקע. הייתי חושבת שזה יותר הגיוני שהדמות בתלבושת הזאת תהיה בלוקיישן כמו מסיבה, אבל דווקא הבחירה לשים אותה במקום ציבורי כמו מרכז העיר ניו יורק יוצר את האבסורד הקל שחוזר על עצמו בתמונות של ניוטון. מה שאני רוצה לקחת מהתמונה הזאת לפרויקט גמר שלי זה את האבסורד ואת חוסר ההקשר בין הדמות לרקע. אני רוצה רוצה שהדמויות בסדרה שלי ירגישו כמה שיותר משוחררות ודרך שאני רוצה להביא את זה לידי ביטוי זה בכך שהן יהיו מנותקות מהרקע. אני חושבת שככה אפשר להביא לידי ביטוי את השחרור, האוטנטיות והאינטואיציה של הדמויות אשר אני מנסה להביא לידי ביטוי בסדרה.

אמן/ית מתחום אחר - סופיה קופולה (Sofia Coppola): סופיה קופולה היא במאית, מפיקה ושחקנית לשעבר אמריקאית אשר נולדה בשנת 1971. היא זכתה באוסקר על הסרט שביימה *Lost In Translation* אשר יצא בשנת 2003. היא ביתו של הבמאי פרנסיס קופולה, אשר ביים את הטריולוגיה של *The Godfather*, שם גם הייתה תחילת הקריירה של סופיה בתור שחקנית, כאשר שיחקה בסרט של אביה בתור ילדה קטנה. לאחר תקופה קצרה שבה שיחקה, קופולה הצליחה באופן חלק לעבור לבימוי ולהפוך לאחת הבמאיות הכי מוצלחות שיש. סרטיה של קופולה לרוב מתודדים עם המוטיבים של בדידות, בני נוער, נשיות וגיל ההתבגרות. העבודה הראשונה של קופולה בתור במאית היה הסרט *The Virgin Suicides*, עיבוד לספר באותו שם שנכתב על ידי ג'פרי יוג'נידיס וגם העבודה המרכזית של קופולה שממנה אני לוקחת השראה לפרויקט הגמר. קופולה הצליחה לקחת את הספר ולהפוך אותו לסרט שכל כך נוגע ללב בקרב בנות נוער. יש לה את העין הנשית שנותנת לך את התחושה שעברת את מה שהיא מראה לך. לקופולה יש עין ויזואלית חדה, היא מצליחה להתאים לכל סרט שהיא מביימת את פלטת הצבעים הנכונה ובכך האסתטיקה של הסרט תורמת לנרטיב ולמוטיבים. למשל בסרט *The Virgin Suicides* היא הצליחה להביא לידי ביטוי באופן מושלם את האינטימיות המשפחתית בין האחיות דרך הויזואליות של צבעי הפסטל.

אחד מהאלמנטים של קופולה שהייתי רוצה להכניס לפרויקט גמר שלי זה הויזואליות שתורמת לנרטיב. קופולה מצליחה בכל הסרטים שלה למצוא הרמוניה שכוללת את הצבעוניות, הקומפוזיציה,

זוויות הצילום, הדמויות בהקשר לרקע, מה שהדמויות לובשות ועוד. בהמשך אנתח תמונות סטילס מתוך סרטים של קופולה שבהן אחד מהדברים שהכי מאפיינים אותם זה הצבעוניות שלהן אשר תורמת לנרטיב. לכל סרט של קופולה יש פלטת צבעים משלה שמייחדת אותה ותואמת לאווירה ולסינמטוגרפיה של קופולה.

בנוסף לכך, אני רוצה שיהיה בפרויקט גמר שלי את מוטיב האינטימיות בין בני אדם שקופולה מעבירה בסרטים שלה. בסרטים של קופולה הרבה פעמים אין צורך שהדמויות ידברו כדי להעביר את הרגש שלהן, היא משתמשת בזוויות צילום, קומפוזיציות, צבעים ועוד כדי להביא את זה לידי ביטוי.

מתוך הסרט *The Virgin Suicides*, שנת 1999

זהו פריים מתוך הסרט *The Virgin Suicides* אשר יצא בשנת 1999 ומבוסס על הספר באותו השם. בפריים מופיעה ססיליה ליסבון, האחות הצעירה במשפחה, אשר בדיוק התאבדה והפריים הזה הוא אשליה שלה שרואות אחיותיה. בפריים ניתן לראות את ססיליה נשכבת על ענף ליד ביתן. ססיליה לבושה בשמלה לבנה והיא יחפה, מבטה ריק. הפריים מצולם מגובה העיניים של הדמות בלונג שוט.

זה השוט האהוב עליי מהסרט. כשראיתי את הסרט הזה בפעם הראשונה השוט הזה נחרט לי בראש מכמה סיבות. קודם כל מבחינת קומפוזיציה וסינמטוגרפיה הוא מדהים לדעתי. זווית הצילום נכונה, קשר העין של הדמות עם המצלמה תופסת את הצופים ונותנת להם גם את תחושת האשמה שהאחיות חוות באותו רגע. אבל אני חושבת שמה שבעיקר תפס אותי בשוט הזה זה כמה שהוא מצמרר לדעתי. אני חושבת שהפריים הצליח להעביר את התחושה הזאת קודם כל דרך הצבעוניות, הצבעים הכחולים הקרים של הפריים עוזרים משמעותית לשרת את הנרטיב.

בנוסף לכך זה גם הפוזה האבסורדית של הדמות. מה שקורה בפריים הזה הוא מאוד לא קונבנציונלי וזה סגנון שאני מאוד מתחברת אליו ואני חושבת שזה גם אלמנט שגרם לי להיתפס לשוט הזה. מתוך הפריים הזה אני רוצה לקחת לפרויקט גמר שלי את האבסורד אשר משרת את הנרטיב. אני מתכוונת להשתמש באבסורד במספר דרכים בתמונות שלי, אחת מהדרכים האלו היא הפוזות הלא קונבנציונליות שהדמויות בסדרה שלי יעשו. וחלק מההרמוניה שיוצרת קופולה עם הפוזות הלא קונבנציונליות זה לצלם את הדמות אשר עושה את הפוזה בלוקיישן שלא קשור לדמות. הפריים הזה היה הגיוני אם הדמות הייתה מצולמת באותה הפוזה למשל במיטה החדר שלה, אבל דווקא הבחירה בלשים את הדמות על ענף של עץ זה מה שיותר את האבסורד והסוריאליזם ואני חושבת שזה גם מה שיוצר הרמוניה בשוטים של קופולה. אני רוצה שדרך הפוזות והרקע יוצר אבסורד כמו בשוט הזה ובכך אני אצליח להעביר את הרגשות והתחושות שאני מרגישה.

מתוך הסרט *The Virgin Suicides*, שנת 1999

זהו פריים מתוך הסרט *The Virgin Suicides* אשר יצא בשנת 1999 ומבוסס על הספר באותו השם. בפריים ניתן לראות את לוקס, אחת מהאחיות ממשפחת ליסבון, שוכבת במגרש הכדורגל של התיכון אליו הולכת, השעה היא שעת בוקר מוקדמת. לוקס בדיוק בילתה את הלילה במגרש עם

בחור ובפריים ניתן לראות את לוקס מגלה שהוא עזב בלי להגיד כלום. האווירה קרה וקודרת באמצעות פלטת הצבעים הכחולה אשר מייחדת את הסרט הזה. קופולה השתמשה באלמנט אשר הוא מוטיב חוזר בסרטים שלה והוא שוטים מעדשה רחבה מאוד כדי לגרום לדמות הראשית להיראות קטנה כדי לשרת את הנרטיב. למרות שלראות את הפנים של הדמות זאת דרך מאוד ברורה להעביר את הרגש של הדמות באותו רגע, לצלם אותה ב-*Wide Shot* ולהראות את הריק שמסביבה לדעתי נותנת תחושה כבדה יותר לצופים וגם לתת להם יותר פרספקטיבה.

מה שאני רוצה לקחת לפרויקט גמר שלי מתוך הפריים הזה זה את המשחק של זוויות וגודל העדשה כדי לשרת את הנרטיב. בנוסף לכך את הצבעוניות שמשרתת את הרגש והעלילה. השימוש בפלטת צבעים קרים עוזרת להעביר את הרגש הקר והריק שלוקס עוברת באותה סצנה. כל האלמנטים האלו יוצרים ביחד הרמוניה של אווירה אשר נמשכת במשך כל הסרט וזה אלמנט מפתח בסרטים של קופולה, היא יוצרת הרמוניה בסרטים שלה באמצעות זוויות, פלטות צבעים מסוימות וכמובן הסינמטוגרפיה אשר ייחודית לקופולה.

Intuitive Photography - Jennifer Mishra, 26/11/2018

<https://travelingatwitsend.wordpress.com/2018/11/26/intuitive-photography/>

Justine Kurland: Girl Pictures - Emily Shapiro

<https://www.lensculture.com/articles/justine-kurland-girl-pictures>

Ryan McGinley: A young man with an eye, and friends up a tree - Philip Geffer, 6/5/2007

<https://www.nytimes.com/2007/05/06/arts/design/06geft.html>

Ryan McGinley - Silvia Wolf, 2012

<https://ryanmcginley.com/sylvia-wolf-2012>

Revisiting Helmut Newton's greatest photographs for British Vogue - Robin Muir, 2/11/2020

<https://www.vogue.co.uk/arts-and-lifestyle/article/helmut-newton-vogue>

Woman director spotlight: Sofia Coppola - Katia O. Soares dos Santos, 30/11/2021

<https://www.thecrimson.com/article/2021/11/30/sofia-coppola-woman-directors/>

5 Trademarks of Sofia Coppola's films - Shane Edwards, 3/6/2022

<https://screencraft.org/blog/5-trademarks-of-sofia-coppolas-films/>